

Kňaz Ján Maliarik

Jediné pravé
nejvyšší Náboženství

Poznání
nejvyšší Pravdy

*Věnujeme všem náboženským společnostem i jednotlivcům,
kteří usilují o rozšíření svého poznání a jsou ochotni
spolupracovat a koordinovat své cíle nejen pro vzestup
vlastní, ale i svého národa, všeho lidstva a celého vesmíru.*

Přepis: Kruh žáků a přátel K. J. Maliarika podle původního
vydání

Vydavatel: Kruh pro duchovní vědu; náklad 1000 ks

Edice Základy duchovnosti, svazek 1

Korektura, sazba a grafická úprava: Libor Mikš

Tisk: Tiskárna LV Print Uherské Hradiště

listopad 2020

Epistola o Nejvyšším Náboženství (*upravený výňatek z dopisu*)

Co se Náboženství týká, Já neodsuzuju žádné Náboženství a žádnou konfesi!! ... Avšak je-li to nutné, má-li tím poslouženo býti, rád poukážu na dobré-jasně, respektive na tmavé stránky, chyby a nedostatky toho anebo onoho Náboženství, popřípadě konfese. Činím tak vždy shovívavě, pln porozumění!! Tedy neodsuzuju!! ... Vždyť i ty chyby, nedostatky a bludy **mají svůj dobrý účel!!**

Abyste Mne však Plně, Rozumět Mohli: Jest **Nejvyšší ...**

N Á B O Ž E N S T V Í !! ... Absolutní NÁBOŽENSTVÍ.

Toto Nejvyšší - Absolutní N Á B O Ž E N S T V Í Jest **Pramenem-Původem V-š-e-ch** Ostatních Náboženství až po nejrozmanitější Konfese a konfese!! **Z NĚHO ... Skrze NĚHO ... a V NĚM ... Jsou Všecky VĚCI ... a Věci ... a věci ... a věci!! ...**

Ono Nejvyšší -Všejediné a V-š-e v Sobě Obsahující a Pojímající Absolutní N Á B O Ž E N S T V Í ... **J e s t T a k V E L I K Ě ...** že ani **Tisíc Velkých** náboženství **JE** Nemůže Plně Vyčerpat, po Lidsku Zjevit, Pojmově a Systematicky Podat a v Zjeveném Bytí - Kosmu dostatečně Reprezentovat!! ... **Tak Ohromně V E L K Á JE B O Ž Í P R A V D A - J S O U C N O !!**

Všechna možná zvláštní Náboženství a Konfese - konfese ... Všechny Spirituální a Morální Proudny ... a Všechny Filozofické Směry: tak rozmanité!! ... a Všechny různě zpracované Vědy ... Také všechna Umění ... a: atd. To Všechno-všechno Má Svůj Původ v Onom Vše - Obsahujícím Všejedíném Nejvyšším - Absolutním NÁBOŽENSTVÍ ... **B O Ž Í P R A V D Ě ... ..**

Bylo by **nemoudré** a znamením malosti - omezenosti: odsuzovat něco = **některou část B O Ž Í P R A V D Y !! ...**

Konstatovat ... a Povolánému Povědět - Vysvětlit: to a to Náboženství resp. konfese je hodnoty 1000 ... to a to hodnoty 10.000 ... Tam to Náboženství Hodnoty Milion - Bilion - Trilion atd.:

To Jest Něco Jiného!! To není odsuzovat!! To Je Konstatovat!! ...

Porovnejte kupř. 1000 s Milionem ... a poznáte-konstatujete, že ono tisíc má mnoho nedostatků u porovnání s Milionem!! ...

Porovnejte však ono 1000 se stem (100) ... popřípadě s deseti (10) ... bude se zdát skvělým nádherným zjevem!!

Porovnejte Milion (6 nul) s Decilionem (60 nul) ... bude se zdát toliko stínem!! Atd.

Relativní Bytí-Žití nebude nikdy s To: Moci Plně Reprezentovat Absolutní N Á B O Ž E N S T V Í !! ... Toliko ABSOLUTNO Může Pojmout ABSOLUTNO !! ... Všechno, relativní a Relativní Jest Více nebo méně Nedokonalé ... a proto také pomíjející!! –

Otázkou Je, zda mají různá zjevená Náboženství a konfese jaký význam. ... **Ovšem že!! A to velký!! ...**

A Význam Tento Jest Dán Onou Svatou Skutečností: že lidé a i jiné bytosti a Bytosti(!) se nalézají na různých Involučních a Evolučních Stupních od 1 až do Bezčíslna!!

Jsou lidé - Lidé a Bytosti co do duševní - mentální - morální a Spirituální Podstaty-Jakosti a Rozměřů 100 ... 1000 ... 10.000 ... 100.000 ... Milion ... Bilion ... Trilion ... atd. až do Nekonečna!!

Jakého kdo nyní na základě svého vlastního evolučního stupně, tedy následkem své vlastní vnitřní = Vnitřní Podstaty - Jakosti a Velikosti Potřebuje Náboženství: Takového se mu Dostane!! ...

V DOMĚ OTCE MÉHO = v KOSMU Příbytkové M-n-o-z-í Jsou!! ... Jak To kdo-KDO Potřebuje!!

Jedna jediná konfese a Jedno-jediné Náboženství n-e-n-í pro všechny!! ...Jen pro jistý počet bytostí nalézajících se na stejném stupni!! A jen po jistou dobu!! ... Pokračuje-li někdo ve svém vývoji a zdokonalování jako slimák: může i 10.000 let zůstat v jednom a témž Náboženství resp. konfesi!! Atd.

Hlásá-li některá konfese případně náboženství, že ono jest to jediné pravé a tudíž samospasitelné – pak se ohromně mýlí!! Takové tvrzení může zrodit toliko veliká slepota, omezenost, malost a tudíž slepý egoismus!! Malost je vždy plna egoistického strachu!!

Podaří-li se Osvícenému takové malicherné malosti zajatce Vyvést z jejich bludu: Prokáže jim Veliké Dobrodiní!! Neocenitelné Dobrodiní!!! ... Proto že je Probudí-Vzkřísí z jejich ztrnulosti a Uvede Je na Cestu Zrychleného ... Rychlého Postupu k BOHU !! ... ... Veliké To Dobrodiní!! ... ...

Jediné pravé nejvyšší Náboženství

Milí přátelé!

Tato přednáška jest vlastně určena a vhodná jen pro Velikány Ducha v nadobyčejném smyslu. A její předmět, podle zevního zvuku a zdání snad zcela jednoduchý, obyčejný, bezvýznamný, bude:

Jediné pravé nejvyšší Náboženství.

To nejdůležitější, v podstatě však to nejpotřebnější, co dnes může být zvoleno za předmět nějaké úvahy. Ačkoliv tomu skutečně je tak, jak bylo řečeno, nechci přesto toto tvrzení nikomu vnucovat. Chci je především krátce dokázat, a až se tak stane, popíši obšírně **Cestu** k jedinému pravému nejvyššímu Náboženství, abych ty, kteří budou s to je sledovat, sám vedl až k Poznání jediného pravého nejvyššího Náboženství.

Tedy důkazy, pomocí kterých má být vysvětlena důležitost a potřebnost zvoleného předmětu, jsou následující:

1) Člověk musí mít náboženství. To správněji řečeno znamená: Člověk **má** náboženství. Každý z nás. A sice buď dobré, povězme to nejvyšší, nejčistší, nejvznešenější, – nebo méně dobré, méně vznešené, snad špatné, snad opak nejvyššího a nejvznešenějšího. Vědí to lidé, zdali mají dobré, a na kterém stupni dobra se nalézající, nebo špatné, a jak dalece špatné náboženství? Vědí to lidé? — — Ne! Milé děti to **nevědí**. Dokonce ani ti nejpopolanější mezi nimi, kteří už podle svého úřadu by byli povinni to vědět a na které se pohlíží jako na

Vůdce a Ukazatele Cesty. A proč to nevědí? Prostě proto, že jsou ještě dětmi. Děťmi Poznáním nejvyšší Pravdy a hlavně dětmi v realizovanání Dobra, jež nutně plyne z Poznání Pravdy. Toto poslední jest **velmi velkou** překážkou v duchovním vývoji, **velmi velkou** překážkou ve vzestupu. Kdyby mezi 1,000.000 lidí aspoň 100 lidí vědělo, na čem se zakládá pravé Náboženství, a kdyby podle toho také jednali, mohlo by lidstvo jásat a zpívat radostné zpěvy a kráčet vstříc **Nejvyššímu** Bohu. Ať však už někdo ví nebo neví, co je nejvyšší a nejvznešenější Náboženství, tak přesto každý z nás **určité** Náboženství má. Neboť my jsme s Náboženstvím skrz veskrz srostlí, a sice každý z nás s tím svým, které je jeho **přirozeným** náboženstvím. Bez Náboženství nikdo nemůže být, jinak by musel zcela a totálně zmizet ze světa, musel by co do zevního zjevu i co do vnitřní podstaty beze zbytku propadnout zkáze. Aby však někdo i svou podstatou zcela a beze zbytku propadl zkáze, takový případ a taková možnost neexistují. Jelikož však ve své nejnítěrnější podstatě nemůžeme být zničeni a nemůžeme zmizet a – i kdyby tato naše nejvnitřnější podstata dosáhla krajních mezí svého rozpětí, zdokonalení i nejvyššího stupně svého zjemnění – přesto zůstáváme ve **spojení** s Něčím, s Nejvyšším, řekněme s **nadevše Nejvyšším**: je z toho jasně zřejmo, jak právě bylo shora naznačeno:

„Bez Náboženství nemůže být vůbec nikdo.“

Není tedy za těchto okolností nejvyšší důležité zjistit a vědět: **jaké je jediné pravé nejvyšší Náboženství?** – Dozajista ano! Neboť jen Poznání nejvyšší Pravdy uvede nás do stavu, ve kterém můžeme neomylně posoudit, zdali Náboženství, které je přirozeně naším, je dobré nebo špatné, a jak dalece

může být označeno jako dobré a jak dalece jako špatné. **Bez náležité síly Poznání nejvyšší Pravdy není toto rozlišování vůbec možné.** Protože chceme ve svém nitru růst a přibývat, morálně očišťovat srdce, zdokonalovat se a postupovat ve svém duchovním vývoji, musíme se důkladně obeznámit s jediným pravým Náboženstvím. To jest první důkaz důležitosti předmětu.

2) Představme si teď v Duchu, kolik náboženských forem mezi sebou žárlivě a nenávistně zápasí o významné privilegium být jedinou spásnou silou, kolik církevních společností trhá na kusy milé lidstvo? — Jak velmi smutný stav, jehož příčinou je nevědomost a hluboké duchovní zatemnění.

Představme si dále v Duchu různá věrovyznání a tisíce sekt s jejich do nekonečna rozmanitými názory a rozumovými schopnostmi, s jejich zelotickým sháněním proselytů, s jejich nechutným, krátkozrakým, tu a tam také směšným dogmatizováním, s jejich nadevšecko důležitým – jak se domnívají – puntičkářstvím a vnitřními rozepřemi: Není tu nejvyšš, ale nejvyš důležité dovědět se, které je přece to jediné pravé nejvyšší Náboženství? — Neměli bychom tu, přihlížejíce tomuto snažení a hledání Boha, předstoupit před Boha se žalostným, bolem naplněným srdcem a vyslovit prosbu: **Otče, uč nás, abychom poznali Pravdu?!** — Toto jest druhý důkaz důležitosti předmětu.

3) Naši milí Bližní, většina jich, žijí ve hříchu různého druhu, v nevědomosti, v omezenosti svého vědomí, v nevyjasněnosti a v temnotě myslí. Přesto však místo Pokory a Skromnosti ve

velké pýše a nadutosti, krátce řečeno v hrozném, chaotickém duševním stavu.

Proč? — — —

Nezáří tu žádný Božsky vznešený Ideál: **není zde ve všeobecnosti znalost jediného pravého nejvyššího Náboženství.** —

Co tu tedy je,

Je to právě hřích nevědomosti a omezenosti, hřích temnoty s jeho smutnými následky, s mnoha tisíci druhotných hříchů. Neboť v nevědomosti, omezenosti a temnotě myslí **není možno** žít bez hříchu. Nevědomý neustále přestupuje zákony jediné věčné bezmezné Pravdy, omezený neustále naráží na hranice, které si kolem sebe položil svou nevědomostí a krátkozrakostí, a chaoticky temná mysl se věčně nalézá ve varu, v bouřlivě zvířeném stavu, na který musíme pohlížet jako na důsledek vnitřního neklidu a žáru, rozdmýchaného podzemním ohněm. —

Místo jediného pravého nejvyššího Náboženství, které by nás mělo milostně spojovat s Bohem, Nejvyšším, Nejčistším, Všudypřítomným, Vše - Pronikajícím, Nejsvětějším, s Jeho zevním projevem, s celým stvořeným světem, a naučit nás rozšiřovat naši Lásku na celé lidstvo a na **všechno** stvořené, místo tohoto **jediného pravého nejvyššího Náboženství**, místo tohoto Božsky vznešeného Ideálu, máme zde:

- a) omezená a omezující vědomí vlastenecké horlivosti, tzv. patriotizmu;
- b) skličující temný tlak nacionálního fanatismu
- c) neoprávněný a každou jemnější mysl odpuzující církevní zelotizmus;
- d) vědeckou domýšlivost a diktátorsky – formalistické

chování;

- e) ješitnost na uměleckou dovednost, která se Dokonalému jeví příliš malicherná.

Toto vše jsou také náboženství, avšak svým způsobem, se svými zákony a středisky síly a svými omezenými bohy. A žádný omezený bůh nemůže být bezhříšný. Ale také ne Věčný! Omezení bohové jsou pomíjející. Všechno omezené je zcela určitě a zcela přirozeně zasvěcono zániku. A ti chudí Duchem a malodušní zbožňovatelé těchto omezených bohů zajdou i se svými bohy. A i když ještě dlouho budeme nuceni nést těžké jho, které na nás vkládají tito bohové omezenosti, přesto jednou spatříme jejich smrt, a povzneseni jsouce projasněným Vědomím Věčnosti, budeme jednou triumfálně shlížet na jejich hroby. A k tomu nám dopomůže poznání Pravdy jediného a nejvyššího Náboženství. Kéž tedy brzo k nám přijde Království Boha Nejvyššího! Přijď Království Tvé, ó Pane! —

Nyní půjdeme trpělivě – klidně dále a budeme podle svých již získaných sil stoupat výše.

Přátelé!

Kdyby nás jednou osvítilo nevýslovně vznešené, velebné Světlo nejvyššího Božského Ideálu, oslnivě krásný lesk Pravdy jediného pravého nejvyššího Náboženství; kdybychom jednou mohli uslyšet úchvatně sladké zvuky metafyzických melodií a nejjemněji komponovaných sférických harmonií; kdybychom mohli spatřit okouzující krásu metafyzického malířství ve skutečnosti: pak by nás pohled na naše zdejší umělecké výtvary pohnul k soucitnému úsměvu; ano, neutišitelnou bolestí pro duši poznavší Věčnost je prodlévat i mezi těmi

největšími a nejproslulejšími uměleckými nádherami tohoto omezeného pětismyslového světa. **Neboť nic nemůže veездеjším Jsoucnu uspokojit krásnou, vznešenou, Božskou Duší, která poznala Věčnost! —**

Kdybychom jednou mohli poznat nepředstavitelnou dokonalost a přesnost Zákona Ducha a nepopsatelnou všepřonikající přesnost vědeckosti duchovního Světa: pak by se nám hodnota vědeckosti tohoto světa jevila mizivě malou. —

Kdybychom jednou mohli být účastni nadkrálovské Vznešenosti a nebesky blažícího Klidu jediného pravého nejvyššího Náboženství: tak bychom okamžitě všechen církevně – sektářský zelotizmus kajícně poznali a uznali jako hřích a spěšně bychom se snažili očistit se od tohoto hříchu. Každá omezenost jest prohřešením proti Bohu Bezmeznému, Věčnému, Všudypřítomnému, Nejvyššímu. —

Kdyby se jednou naše Srdce mohlo tak daleko rozšířit, stát se tak velkým a svatým, že bychom byli s to s posvěcenou Láskou a Božsky velkým Srdcem milostně obejmout celé lidstvo jako jednu Božskou Rodinu: pak bychom poznali chaotickou a nízko působící sílu nacionálního fanatismu jako dusnou sféru očištění a všechno bychom vynaložili na to, aby Lidstvo bylo z hrůzy tohoto zhoubného stavu vykoupeno a vysvobozeno. —

Kdybychom se jednou mohli povznést k Božsky Vznešenému Hledisku: býti občanem celého Vesmíru, pak by se tak zvaná a tolik oslavovaná, ale i velmi zneužívaná ctnost lásky rozpadla v niveč a rozplynula. Celý Vesmír je mou Vlastí! tak cítí a mluví svatá, krásná Duše zrozená z Boha věčně – bezmezného! —

Toho všeho může ovšem dosáhnout jen opravdový a Božsky vznešený Ideál. Jediné pravé nejvyšší Náboženství, je-li správně poznáno a srdečně zamilováno, je povoláno k tomu, aby nás nejen vykoupilo ze všech hříchů, ze vši omezenosti a nevědomosti, nýbrž aby nás také pozitivně rozšířilo a učinilo Božsky Velkými, Božsky Vznešenými, Božsky Čistými a Krásnými, Božsky Svatými, Mírnými a Božsky Milujícími.

Toto je tedy třetí a poslední důkaz důležitosti a potřeby zvoleného předmětu.

Když jsme podali tyto důkazy, měl by teď následovat obšírný popis Cesty. Musejí však býti ještě alespoň zběžně předeslány některé důležité poznámky.

Předně se musí se zvláštním důrazem vyzdvihnout, že tento popis Cesty nemá být žádným **donucováním**, jehož úlohou by snad bylo násilím Vás, dámy a pánové, přimět k tomu, abyste zdolali tyto Výšiny, které vedou k jedinému pravému a nejvyššímu Náboženství. To ne, to ne. Neboť to jest tak těžká práce, tak těžký podnik, že jen málokterí smějí a mohou s určitým oprávněním myslet na jeho vykonání a provedení. Tento výklad a bližší popis Cesty má sloužit jen k tomu, aby rozšířil trochu Světla v temnotě pro ty, **kdo jsou již dostatečně zralí k tomu**, aby zaměřili svou pozornost na Věčné Vykoupení a Vysvobození svých Duší a aby jim naznačil, co vlastně mají činit. Při tom ovšem také ti milí posluchači, kteří nejsou dosud zralí, aby **se vážně zabývali Věčným Životem**, nebudou litovat, že byli účastni tohoto předcítání. Neboť ať je tomu jakkoli, Pravda je stále drahá a milá, blažící a přinášející

požehnaní. Ne-li dnes, tak snad zítra nebo pozítří, nebo ještě později, ale zcela určitě přinese slyšená Pravda své ovoce. Ve Věčnosti je času dost a sémě Pravdy je nezničitelné, celý Svět si pomalu podrobuje, znenáhla vykupuje, z pout vezdejší Jsoucnosti osvobozuje.

Za druhé považuji za nutné vsunout na tomto místě několik Myšlenek, vysvětlujících pojem „**Náboženství**“.

Slovo „**Náboženství**“, dobře známé svým zevním zvukem, znamená tolik jako **zpětné sjednocení, zpětné spojení s Bohem**. Sjednotit, spojit s Bohem, to jest Náboženství. Jakého Boha tedy člověk má a miluje, s tím se sjednocuje. **A to jest jeho Náboženství**. Ale **není** to Ono pravé, **není** to Ono Nejvyšší.

Takových malých náboženství, takových relativních spojení a sjednocení v lásce je mnoho. Věda jich např. poskytuje několik, ba mnoho; umělecká oblast několik, ba mnoho; rodinný život několik, politika, vojenský stav několik atd.

Žena např. může být muži jeho celým náboženstvím. – Docela tak i muž ženě. – Žena může být muži jeho jediným, nejvyšším bohem, kterého vroucně zbožňuje; rád by přinutil všechna Nebesa, aby splnila přání tohoto jeho Božstva, tj. jeho přemilované poloviny Srdce. A zde musí Bůh být velice obezřetný – abych se tak vyjádřil – a ve své Lásce velmi shovívavý a trpělivý, všeobsáhlý a všestranný, aby také tohoto malého muže pojal do své neomezené Lásky. A zde musí Bůh být velmi moudrý a milosrdný, aby pošetilce, jenž by chtěl i svatou Vznešenost strhnout do služeb omezené a chaotické krásy, nebil a netrestal příliš přísně. Ale pošetilci nebudou jeho pošetilsti odpuštěny. Nemohou také být odpuštěny. Neboť to by znamenalo pošetilce v jeho krátko-zrakosti a

omezenosti nechat bujet a růst. Bláhovosti budou ve svých následcích a skrze ně podle vývojového stupně více nebo méně přísně, vždy však dobrotivě – moudře trestány. Tím se hranice Vědomí malého člověka prodlouží a rozšíří.

Abych uvedl ještě další příklad: Umělkyni může být divadelní život celým jejím náboženstvím, jehož zákony, pravidla a zvyky co nejprísněji zachovává, jemuž obětuje všechny své tělesné síly i duchovní dary. Chraň Bůh, aby k ní přistoupil vyslanec nějakého vyššího Boha jako učitel a zákonodárce. Pro ni je pravé, pro ni je krásné a ušlechtilé to, co souvisí s divadelním životem, i kdyby to bylo jakkoli nízké a špinavé. Divadelní život je jejím bohem a jejím náboženstvím; jejím vším.

Jeden člověk nalézá velké uspokojení, když může být tím, druhý tím nebo oním. A všem těmto pomíjejícím, malicherným, nicotným přáním má Onen Velký, Všesvatý Bůh být nízkým sluhou. To je velmi zvrácený způsob myšlení!

—

Naše přednáška nemá však platit a být věnována těmto malým náboženstvím, nýbrž jedinému pravému nejvyššímu Náboženství, nejčistšímu a nejvznešenějšímu sjednocení s Bohem Nejvyšším.

Co se nyní toho týká, budiž především podotknuto, že **t-o-t-o** N-á-b-o-ž-e-n-s-t-v-í **ne má žádného jména**. Ani žádného nepotřebuje. **O-n-o j-e-s-t ž-i-v-o-u S-k-u-t-e-č-n-o-s-t-í**. A sice tak žijou, že kdo ji jednou sám prodělal, nikdy na ni nezapomene, nemůže zapomenout, a všude, kde skutečně existuje, ji poznává, ačkoliv nemá žádného jména. Že však jediné pravé nejvyšší Náboženství jako živá skuteč-

nost nemá žádného jména, nepotřebuje proto, a také nemůže být slovy popsáno a žádnou lidskou řečí vyjádřeno. V pojmech je nemůžeme ukázat. I to nejdokonalejší pojmové popsání zůstane vždy jen stínem, který vrhá sama Skutečnost.

Úrovně Bytí

Abyste, vážení přítomní, mohli hlouběji a živěji nahlédnout za tento stín, a možno-li sami viděli Skutečnost, budu nadále postupovat takto: především rozdělme celé Bytí, celý Život, od nejnižšího pólu až k nejvyššímu, na určité, od sebe ohraničené a rozlišené říše.

Rozdělení bude takovéto:

- 0) Nejnižší říše Jsoucna je **Peklo**. Tato říše nechť je z určitých důvodů označena nulou. Jejím charakteristickým znakem je: **nenávidět Dobro, pohrdat jím, pronásledovat pravdu, pošlapávat a křížovat Ji; zkrátka: naprostá nenávisť ke všemu Božskému a Dobrému.**
- 1) Další říše Jsoucna je **Očistec**. Jeho charakteristickým znakem je: **život v nevědomosti a omezenosti**, jinými slovy: **hřešit nebo činit dobro z nevědomosti a omezenosti, a právě proto být nucen neustále zakoušet tresty odměňování a utrpení.**
- 2) Další říše Jsoucna je **úplné sebezapření**. Dva charakteristické znaky této říše jsou:
  - a) **absolutní Chudoba** a
  - b) **absolutní Pokora.**

- 3) Další říší Jsoucna je říše **dokonalého pokání**. Charakteristickým znakem v této říši je **absolutní Trpělivost s negativním a pozitivním aspektem**.
- 4) Další říší Jsoucna je říše **dokonalé vnitřní proměny**. Charakteristickým znakem v této říši je **absolutní čistota**.
- 5) Dále se připojující říší Jsoucna je říše **lidské Spravedlnosti**. Charakteristickým znakem v této říši je **absolutní Pravdivost**.
- 6) K této říši Jsoucna se dále připojuje říše **l-i-d-s-k-é L-á-s-k-y**. Charakteristickým znakem v této říši je **skvoucí, sama ze sebe vyzářující Láska**.
- 7) K této říši Jsoucna se ještě dále připojuje říše **S-p-a-s-i-t-e-l-e, B-o-h-o-č-l-o-v-ě-k-a u-m-í-r-a-j-í-c-í-h-o, o-b-ě-t-u-j-í-c-í-h-o s-e z-a h-ř-í-š-n-í-k-y**. Charakteristickým znakem v této říši je: **b-e-z-m-e-z-n-á L-á-s-k-a a b-e-z-m-e-z-n-á, z-b-o-ž-ň-o-v-á-n-í-h-o-d-n-á M-i-l-o-s-r-d-n-o-s-t**.

Potom přichází všeobsáhlé nejvyšší a nejčistší Bytí samo, absolutní Bytí absolutního Božství se svými třemi Aspekty: Otcem, Synem a Duchem Svatý podle křesťansko-dogmatické terminologie, nebo vedantsky vyjádřeno: Sat + Čit + Ananda = absolutní Bytí, absolutní Vědomí a absolutní Sebevědomí čili nejvyšší Blaženost jako výsledek dokonale uskutečněného, slavného Sjednocení absolutního Bytí s absolutním Vědomím. To je říše jediného pravého nejvyššího Náboženství, Unio Mystica, absolutní

Sjednocení s Nejvyšším Bohem. To je Říše čili Sféra Čistého Božství, osvobozeného ode všeho lidského.

ad 0) Peklo

O peklu nemám mnoho co říci. A sice proto, že je koncem scestí a s Cestou nemá nic společného. Peklo jest něco, co spadá mimo Cestu. Peklo je – podle souhlasného výroku všech Osvícených a Moudrých – hrozný stav těch nejzvrhlejších duší, které Očistec nemohl očistit a přivést na Cestu. Protože se jejich síla příliš vyvinula, nemohly být trpěny dokonce ani v oblasti Očistce. Ony také překročily nejkrajnější hranice velké mírnosti a velké shovívavosti zákona platného v Očistci, a musely být vyvrženy a vypu-zeny. To znamená: Zaběhly se příliš, a když dospěly k nejzazším hranicím, zapadly hluboko do bezedna a jejich pád byl velký. Pro tyto vyvržené a hluboko kleslé duše neexistuje **prozatím** žádná naděje, aby se dostaly zpět na **Cestu**. Musejí tak dlouho čekat a snášet v peklu hrozná muka, až se z bezmezného oceánu Bytí do bezmeznosti času vynoří jiná životní vlna a otevře nový cyklus, a vrhne je opět do proudu Samsary, kde budou muset znovu začít svůj vývoj očistou svých duší.

ad 1) Očistec

Zvolil jsem to slovo a pojmové označení „Očistec“ sice zcela libovolně a samostatně, ale je pro tuto říši velmi vhodné, odpovídá skutečností a je přiměřené myšlení pěstovanému

na Západě po dlouhá léta. Zkrátka a dobře: „Očistec“ je skvěle výstižné, vhodné slovo. Co se nyní týče samotné říše tímto slovem označené, o tom mohu povědět více než o pekle. Především se blíže seznámíme s podstatným obsahem této říše a potom jejím účelem.

a) Co je tedy podstatný obsah této říše, či této oblasti, kterou nazýváme Očistec? – Podstatný obsah této říše je **život; probuzený život**, který se však projevuje nevědomostí, omezeností a různými nízkými, špinavými životními činnostmi a vytváří různé nízké, špinavé formy. Celý život v této říši je velmi nízký a všechny jeho projevy jsou prosyceny hříchem. Jakým hříchem? – Nevědomostí a omezeností a chaotickou emociálností. A veškeren život, všechny projevy života, na nichž lpí nevědomost, které podléhají nějakému omezení, na kterých vždy lze pozorovat špínu, nízkost a nečistotu jakéhokoliv druhu, které jsou vedeny a řízeny chaoticky emocionálně, ty náležejí do této sféry Jsoucna. Sem, do této sféry Očistce, náleží různý patriotizmus, šovinismus, všelijaký nacionalismus a nacio-nální fanatizmus. Být nakloněn určité vlasti nebo určitému národu a ostatní země považovat za odpůrce, vidět v celém ostatním světě nepřítel, to je přece hříšné, protože to je krátkozraké a úzkoprsé, protože to je život v omezenosti, což musím stále zdůrazňovat. – Sem, do oblasti Očistce, náleží všecken církevně sektářský zelotizmus, náboženský fanatizmus a bigotnost; potom věda v celé své struktuře, vybudovaná pro nedostatek prostředků k bádání na hypotézách; divadelní život a ostatní odvětví umění. Rozmanité společnosti a korporace, všechny myšlenkové směry a proudy, které se pohybují v určitých hranicích časových či prostorových a které jsou s něčím v rozporu a

protikladu, patří do této oblasti a nemají v pravém slova smyslu docela nic co činit s jediným pravým nejvyšším Náboženstvím.

Podle toho jsou tedy všechny tyto instituce a zařízení zbytečné! — Tak by někdo mohl myslet a usuzovat.

Ne!

Takové myšlení a usuzování by bylo nesprávné a nemoudré, neboť by bylo jednostranné; nezná a nebere v úvahu velkolepé sřetězení bezmezného, velmi rozdílně a rozmanitě utvářeného života. Kdo chce **moudře** myslet, **moudře** usuzovat, předávat bezvadné učení a někomu udílet pravdě a skutečnosti odpovídající vyučování, ten musí počítat s různými možnostmi a skutečnostmi. Například: ze stanoviska jediného pravého a nejvyššího Náboženství je jakýkoli patriotizmus a nacionalizmus i v té nejušlechtilejší formě prohrěšením na Čistém, Všeobsáhlém, nejvyšším Jsoucnu a je sebeponížením, zpětným pádem z Božské Všeobecnosti do omezené zvláštnosti; ale naproti tomu ze stanoviska nízkého charakteru je méně ušlechtilá láska k vlasti – již ctností ve vyvíjení se, zdokonalování a stoupání výše. Jen kdyby ten nízko smýšlející toho byl schopen! Božsky čistým se stavší člověk, Božsky vznešené Srdce, které se naučilo pohlížet na celou Zemi, ano, na celou sluneční soustavu s Láskou **jako na svou Vlast**, by se cítil velmi poníženým a hříšným, kdyby byl nucen dát přednost určité vlasti nebo určitému národu. Naproti tomu člověk nižšího charakteru by se mohl úplně zbavit svého trápení, dokonce by mohl získat krásné roucho ctnosti, kdyby byl schopen obětovat se jednomu národu, s láskou se o něj starat a pro něj pracovat. Od čisté – jasné Sféry jediného pravého nejvyššího Náboženství je každá

omezená láska k vlasti nebo k národu – což je stejné – tak daleko vzdálena, jako je vzdáleno nejvyšší Nebe od hranic Očistce. A jestliže lidé spatřují v lásce k vlasti a v lásce k národu, v církevním fanatizmu, což ve většině případů je pouhý zbožný sebeklam, zvláštní krásnou ctnost, charakterovou velikost, dokazují tím jen svou vlastní nízkost, svoji nevyvinutost, dokazují tím, že tkví hluboko v Očistci a ve velké omezenosti svého vlastního vědomí. A pro **takové** lidi, **takové** duševní velikosti, jsou všechny instituce a zřízení Očistce nevyhnutelně potřebné. Věda je pro ně potřebná, školy a církve jsou pro ně potřebné, výchova uměním a patriotické národní boje a potyčky a třenice jsou pro ně potřebné, ano, dokonce perhoreskovaný (*rozhodně zavrho- vaný – pozn. edit.*) militarismus je pro ně potřebný; to dokazuje nevyhnutelně a co nejlépe jejich účelnost v nižších vývojových stadiích.

b) Jaký je účel života v Očistci a jeho omezených projevů, institucí a zařízení? Účel projevů, institucí a zařízení v této říši je: **očista a zdokonalování duší jednotlivých individuí a jejich příprava na těžkou Cestu k Bohu, Věčnému a Bezmeznému; na těžkou Cestu k jedinému pravému nejvyššímu Náboženství, kde se člověk sjednotí s Bohem a stane se Vše-JÁ, kdy poznáme a zamilujeme si Celé Lidstvo jako jednu velkou Národní Rodinu, Celé Lidstvo jako svůj Národ a Oblast Celé Sluneční Soustavy – ano, ještě více! – jako svou Vlast.**

A abychom tam mohli dospět, k tomu nám první příležitost poskytuje očistný proces v Očistci. Očistný proces v Očistci je k tomu prvním krokem. Šťasten, kdo tento proces může nastoupit jako **Člověk s převažující Lidskostí!** –

A všechny tyto ukrutné omyly, klamné životní projevy a rozmanité složitosti činí černou noc pekla s jejími stupni a temnou chaotickou říší Očistce s jeho zařízeními nevyhnutelně potřebnými. Tím však není popis četných možností v Očistci vyčerpán. A musím ještě něco připojit.

Tak např. je někdo horlivě oddán estetickému krásnu v umění. Umění je jeho jediným a nejvyšším náboženstvím. Kdyby tu nebylo možné žádné umělecké vzdělání, musel by zahynouti a žádný Bůh – vyjma onoho ze sféry umělecké – by nebyl s to jej poučit, že i to nejdokonalejší umění ve skvělé souhře, v níž všechno působí společně, aby se vytvořilo něco velkého, je jen ubohou pomíjející iluzí. Protože však teď je bohem své malé Jsoucnosti, podle zákona svého vlastního přání nastoupí putování po uměleckém životě. V tomto životě bude významným malířem, v druhém životě bude vynikajícím houslistou nebo pianistou, v třetím životě bude něčím jiným: slavným básníkem. Tak to jde dále. Dnes je tím, zítra oním. V tomto životě nabude této, v onom životě oné umělecké vlastnosti. Podle zákona svého přání zjemňuje postupně svůj estetický smysl a svou mechanicky – geometricky – matematicky – fyzikálně – plasticky – malířsky – hudebně – magicky atd. působící sílu a schopnost, svou uměleckou dovednost, pokud – řekl bych – je to právě možné v přísně předurčených hranicích této říše. Konečně se ve své sedmé inkarnaci objeví na prknech životního jeviště jako kouzelně krásná dívka obdařená okouzlujícím hlasem. Vrchol vši umělecké dovednosti. To je, jak bylo předem naznačeno, nejvhodnější konstelace. Rozená divadelní umělkyně, před níž se množství mužských zástupců zbožně vrhá v prach, zapomínající snadno na svou důstojnost, neboť si ji ani ještě

nezískali ani neměli. Příležitost však je skutečně příliš svůdná. Což dokonce ani Bohové netouží po půvabech a rozkoších pětismyslového světa? Jistěže ano! Protože se však všestranně zbožňované umělkyni nedostává morálního založení – pravou mravnost nelze vůbec získat v oblasti Očistce; v Očistci se pracuje za plat nebo ze strachu před trestem: to však není žádná mravnost –, protože tedy umělkyni chybí morální síla, po nedůstojně promarněném životě musí konečně trpce zvolat: „Ó, bídný, bídný životě!“ A tu pozná a snad i pochopí nejvyšší a nejčistší Pravdu, která je v této říši možná. Toto poznání ji nyní uschopní, aby učinila první krok z Očistce. Zdali se jí podaří v jednom životě úplně vykonat první krok, to závisí od různých okolností, ale **Morální Umělec** se v ní jako dítě zcela určitě už narodil.

Vezměme a vyložme nyní jiný příklad.

Kdosi je horlivě oddán panovačnosti. Jeho skrytý bůh a vlastní náboženství je: **Uplatňovat moc a panovat**. A v důsledku tohoto zákona jeho Jsoucno, po jistém počtu znovuzrozdání, se stává konečně velkým a mocným vladařem, avšak za takových okolností, že nakonec smutně – bolně a častokrát zklamán musí zvolat: „Ó, vanitatum vanitas!“ – „Viděl jsem všechno, co se děje pod Sluncem; a hle: marnost nad marnost, všechno je marné a je lapáním vzduchu!“ Kohelet I. 2. 14. A tu se milý král probudil ke skutečnému královskému Poznání a v témž okamžiku se v něm jako Dítě narodil **Morální Panovník**. A toto Děťátko, které se v něm narodilo v nízké maštali plné špíny, i když to zdánlivě byl královský palác, a toto malé Dítě – bude-li ho velký muž a král poslušen – povede ho na **Cestu** k Bohu, jedinému a nejvyššímu Vladaři.

Jak je jasně zřejmo z těchto příkladů, jsou tak mnohé zvláštnosti, rozličné okruhy působnosti a oblasti vzdělání v Očistci přísnou nutností.

Za druhé z uvedených příkladů dost jasně vysvítá, jakým způsobem je člověk veden na Cestu k Bohu.

Dále řekneme ještě něco o oblasti Očistce a pak přijde popis prvního kroku **na Cestě**.

Nyní tedy slovo o církvích a vědě, a sice v jejich sesterském objetí, v jejich mírumilovném vzájemně se doplňujícím poměru. Víra a Vědění, církevnickví a vědeckost jsou jen dle zevního zdání nepřátelé: **vnitřně** posuzováno – jsou **nejlepšími přáteli**. Ale poměr mezi Vírou a Věděním, mezi církví a školou správně pochopit a korektně definovat, není možno bez předchozího skutečně prožitého Svatého „Unio Mystica“, bez skutečného sjednocení s Nejvyšším Bohem. — Podle našeho názoru jsou tedy církve a školy a ostatní výchovné ústavy **v oblasti Očistce** nezytně nutné. **Jediné pravé Náboženství je nejvyšším a nejdokonalejším „abstraktním Věděním“ a nejvyšším a nejdokonalejším „konkrétním Výsledkem“ v jejich nejblaženějším sjednocení a jednotě, jako světlo a teplo ve Slunci jsou jedno.**

Kde by se tedy mělo a mohlo vyvíjející se Ego učit oddanosti, kdyby tu nebyly církve, vnucující svoji autoritu a činící duším násilí, odbojné duchy do poslušnosti Víry nutící? V hrubost hmoty kleslé, samo hrubé Ego by se rozhodně nemohlo bez tohoto zeloticky-fanatického přispění vyvíjet, očišťovat a zdokonalovat. Aby se mohlo dále postupovat, musí se hrubé Ego učit oddanosti. Co se však týká ostatního, jednostranná oddanost nestačí k vydobytí nejvyššího

Sebevědomí, kde se praví: Já Jsem Cesta, Pravda a Život. Oddanost bez Vědění, je žhavé Slunce bez světla. To by bylo sice také něco, avšak něco nedokonalého a nepěkného. Oddanost je užitečná jen do jistého stupně. Ale jednostranná otrocká oddanost je spíše překážkou než oporou. Kde by se nyní mělo a mohlo Ego z jednostrannosti otrocké oddanosti osvobodit a získat si abstraktní vědění a jako jeho důsledek abstraktní pocit Sebevědomí – i když v počáteční podobě –, kdyby zde nebyly žádné vědecké kruhy, žádné k filozofické samostatnosti vychovávající školy a ústavy? – – Naproti tomu je opět příliš velké abstraktní Vědění; příliš vysoký pocit Sebevědomí bez zjemnění náležitou oddaností by vedl k povýšenosti a k tyranství. Víra ho musí donutit sklonit se pod jeho poslušnosti. Po nějakou dobu bude duše vychovávána církvemi, vybavenými různými nutnými zvláštnostmi, Vírou k oddanosti a po nějakou dobu opět v různých školách různým Věděním k samostatnosti a k autonomii, aby se stala vznešeným celkem a aby měla, co je nutné a co je potřebné. Neboť tyto dvě vlastnosti: Víra a Vědění, Oddanost a Sebevědomí, patří spolu jako Žena a Muž. A jen kdo v sobě v nejvyšším smyslu tento nejvyšší ženský Ideál a nejvyšší mužský Ideál současně uskutečnil, to znamená: kdo dovede uskutečnit nejdokonalejší Oddanost a nejdokonalejší Sebevědomí ve stejném okamžiku, ten dosáhl Cíle svého školení a svého vývoje. K tomu podávají církve a školy vyvíjejícímu se Egu první, chtěl bych říci: nejhrubší pomoc. Po nějakou dobu církev a po nějakou dobu škola. Po nějakou dobu tyto církve a tyto školy, po nějakou dobu ony církve a ony školy. Dle toho, čeho je vyvíjejícímu se Egu zapotřebí a co mu slouží.

Chci vám tuto skutečnost vysvětlit ještě takto, z jiného stanoviska:

V předeslaném pojednání jsme započali církví. Dejme nyní místo vědě. Co je to věda? – Nic jiného než **krásný – jemný odlesk konkrétně materiálního života v jeho pojmově – logické abstrakci**. To znamená, že všechny projevy, kombinace a vztahy konkrétně materiálního života, jakož i všechny zákony a pravidla, podle nichž jednotlivé projevy a Projevy mohou existovat v nás, v naší duši, jako jemné abstrakce v pojmově – logické formě. Celý svět se v nás může tímto způsobem odrážet – reflektovat. A tento krásný – jemný odlesk konkrétně materiálního světa, tato pojmově logická abstrakce se získává pomocí fyzického těla experimentálním způsobem. Když jsme však získali tento jemný obraz, tak s radostí opouštíme špinavou pozemskou úroveň a spokojíme se s Čistým Poznáním. Nalezli jsme čisté poznání. A duše jásá nad tímto velkolepým objevem a vymožeností. To je zásluhou vědy. – Když mysl zahalená zemí učinila tento objev, duše v ní sídlící volá s velkým jásotem: „Heuréka! Nalezla jsem nejvyšší Nebe!“ Je to ovšem velký omyl, že by to bylo nejvyšší Nebe, ale pro takovou těžkopádnou, pozemsky jatou a v temnotě se plazící mysl je tato skutečnost mimořádně významná. Pro takovou mysl je to nejvyšší Nebe, a proto žádné vyšší Nebe nedovede pochopit. Neboť ještě níže se nalézající lidé mají jídlo, pití, hodování za nejvyšší a nejrozkošnější Nebe, pro které se rádi vzdávají všech krás, všech abstrakcí vědeckého Nebe. Proč? Protože jsou ještě velmi zaostalí a musejí ještě dlouho prožívat utrpení samsary, až dospějí aspoň tak daleko, aby se nějak mohli zachytit nejhrubších začátků vědy. Z toho je – abych tuto příležitost

správně využil – velmi zřejmé toto poučení: tak jako se má hrubý jedlík a pijan chovat k vědecky vzdělanému muži pokorně a prokazovat mu všechnu čest, tak se má vědecky vzdělaný člověk k duchovnímu člověku mít naprosto pokorně a prokazovat mu všechnu příslušnou úctu. Toho však oni nejsou schopni, ani hodovník vůči vzdělanému vědci, ani vzdělaný vědec vůči duchovnímu člověku. Hrubý hodovník by nejraději všechny vzdělance pomlátil a vyhubil, a také by to udělal, kdyby nebylo milých synů Martových (*vojska, pozn. překl.*) a policejních zařízení. A on, ten hrubý hodovník, je přitom úplně nevinný. Co činí, to činí ze srdečné lásky ke svému nečistému Nebi. A své souvěrce miluje vřeleji, než si můžeme představit. Podobně je tomu také u vzdělanců vůči duchovním lidem. Vědátoři, jak je ne právě zcela láskyplně nazývají, jsou největšími nepřáteli ještě mnohem vyšší oblasti – duchovního Nebe. Avšak budou velmi velice zahanbeni. Přejde doba, že se budou velmi velice stydět. A vyrůstající hrubí hodovníci jim, dnešním holdovatelům vědě, poskytnou bohatou příležitost, aby se cvičili v trpělivosti, až dnešní milovníci vědy se začnou zduchovňovat a dnešní holdovatelé těla pronikat do sféry vzdělanosti. Nemoudrost zralejších vědců bude vypuzena odporným vyvyšováním se hodovníků, vyrůstajících nově ve vědce. To znamená: Vědeckost jako taková je vždy spojena s nemoudrostí a pýchou. Jestliže milí vědci se svými satelity chtějí postoupit o krok, musí z nich jejich nemoudrost být vyhnána. To na nich, na vyrážejších vědcích, vykonají nově vyrůstající vědci. Úlohou novopečených vědců, vyvíjejících se z hodovníků, bude z pokročilých vědců – mužičků vychovat moudré Muže. A já vím, co říkám.

Počátkem této obtížné exkurze byla definice vědy. K tomuto počátku se musíme navrátit. — Věda je krásný – jemný odlesk konkrétně materiálního života v jeho pojmově – logické abstrakci. Získání tohoto odlesku je zásluhou vědeckosti.

Co je nyní úlohou církve a její poslušností ve víře? Církev věřících má vychovávat hrubé mysli oddaností, tj. církev věřících má myslím zajatým v chaosu a temnotě pozemskosti co říci, má do nich násilím vpravit myšlenku: Když neuvěříte, zahynete. Má je poučovat, aby si svou Spásu získali bázní a třesením. To, co pokročilá v-ě-d-a jaksi z pozemskosti vyloupila, v tento odlesk materiálně konkrétního má hrubá mysl věřit. A kdo správně věří a je správně oddán, bude spasen. A to je vskutku pravda.

Tak se navzájem obě podporují jako dobré sestry. Víra a věda. Tak si vzájemně sestersky pomáhají: církev a škola.

A to všechno se děje v oblasti Očistce, v oblasti omezení. A proto jsou všechny ty instituce a zařízení nezbytně nutné. To je jasné a zřejmé. A Moudrý to všechno ví a rozumí tomu, a proto setrvává také věčně a všemohoucně v blaženém stavu duše, prokazuje jedině Bohu Nejvyššímu všechnu úctu.

Rozhlédněme se ještě jednou po Očistci; je toho třeba. Přihlédneme-li trochu blíže, budeme v této oblasti moci rozeznat dva aspekty: světlejší a temnější.

V čem spočívá světlejší? V tom, že tam jsou ochotni a nakloněni do jisté míry konat dobro, ale vždy jen za odměnu. —

V čem spočívá temnější aspekt? V tom, že tam mají odpor k dobru a pociťují radost, mohou-li působit škodu; jen ze

strachu před trestem se neodvažují dokončit milované zlo. Toto je cesta – scestí k peklu.

Ještě jedna důležitá otázka: Jak dlouho m-u-s-í duše zůstat v oblasti Očistce? — Dokud bude dávat přednost životu v omezenosti a konat dobro za odměnu. Dokud milujeme omezenost a pracujeme za odměnu, není pro nás naděje, abychom mohli dospět do vyšší Říše. Neboť to by bylo úplně prosto vlastní přirozenosti dotyčného Ega a bylo by nemožností. Co je, to je, a co není, to prostě není. Neomezenost je vlastností nejvyšších Nebes, ale omezenost a nevědomost a špína patří do Očistce a musí být vyčistěny, rozmnoženy a rozšířeny.

Přátelé!

Je nekonečně těžké opustit hranice omezenosti a nekonečně těžké je nastoupit Cestu k jedinému pravému nejvyššímu Náboženství a po této Cestě putovat.

Ano, přátelé, vpravdě: je nekonečně a bezmezně těžké dosáhnout nejvyššího Cíle, totiž toho Cíle, kde duše, když ho dosáhne, může spočinout.

Dokonáno jest: JÁ A OTEC JEDNO JSME — —

Ale jako bezmezně těžká, tak také bezmezně povznášející a blažící je Cesta k Nejvyššímu. Tisíce srdcelomných bolestí čeká zde na odvážného poutníka, ale současně deseti tisíce netušených, nepředstavitelných radostí, které zhojí celé moře bolestí.

Budete tedy, velmi vážení přítomní – neboť těm, kdo milují věčné a Nejvyšší, náleží všechna úcta a čest –, budete ochotni nastoupit se mnou v myšlenkách tuto nekonečně

těžkou Cestu a kráčet Jí? — Ano, jsme k tomu ze srdce ochotni! — Dobře. Učiňme tedy první krok. Jmenuje se:

ad 2) Dokonalé Sebezapření

To je velmi veliké Slovo, Božské Vnadidlo pro Božsky založené Mysli: Dokonalé Sebezapření. Tento pojem v sobě skrývá dvojí obsah. Jeden vnitřní a jeden vnější. Vnější znamená absolutní Chudobu a vnitřní absolutní Pokoru. To znamená jinými slovy toto: kdo opustil hranice Očistce a chce učinit první krok na Cestě k nejvyššímu Náboženství, ten musí začít naprostou, absolutní Chudobou a absolutně dokonalou Pokorou. Absolutní Chudoba je vnější a absolutní Pokora je vnitřní stránkou prvního kroku dokonalého Sebezapření. Z toho nyní plyne jedna velmi závažná Pravda; Pravda, která ničí a hubí všechnen sebeklam a zbožné omyly. Totiž: kdo neuskutečnil úplnou chudobu a kdo se necítí šťastný a spokojený v úplné Pokoře, ten ještě vůbec nenastoupil Cestu k jedinému pravému nejvyššímu Náboženství, byť se jinak zdál být svatým jako Anděl, byť jinak všechno věděl a k jakékoliv společnosti náležel a jakékoliv postavení v životě zaujímal. To neznamená zhola nic, je to jen prázdné, pomíjející zdání, iluze a sebeklam; to vše dokazuje, že člověk je postižen krátkozrakostí a omezeností. První krok k osvobození Ducha z pout hmotného Jsoucná je absolutní Chudoba a absolutní Pokora, dokonalé Sebezapření. To je velmi velké a velmi závažné Slovo! Ale Slovo pravdivé!

Nyní však: Vyjdi Slunce! Budiž Světlo!

Nechť rozleje se Lesk a Jas

Přes údolí a hory! ...

Protože jsme se, milí přátelé, tímto způsobem a tak velkolepě a tak s plným rozmachem dostali na těžkou Cestu, zdá se mi být velmi potřebným trochu se ohlédnout a rozumně a uspokojivě zodpovědět důležitou otázku. Shora jsme si položili potřebnou otázku: Jak dlouho se m-u-s-í Duše zdržovat v oblasti Očistce? A odpověď na tuto otázku zněla: Dokud miluje omezenost, dokud pracuje za odměnu. (Tak dlouho musí Duše zůstat v Očistci.)

Důležitá otázka, která má být nyní dána, zní trochu jinak, a sice takto: Kdy smí již připravená Duše, která poznala a přemohla klam a iluzi celého Jsoucná, kdy **smí** Duše V-y-p-o-ř-á-d-a-n-á se zjeveným světem vystoupit z obyčejného života a, absolutní Chudobu uplatňujíc a snažíc se být činnou, odebrat se do svatého Bezdomoví? Na tuto důležitou otázku musí být dána nejen rozumná, nýbrž i moudrá odpověď, které by nikdo nemohl odporovat a s kterou by každý beze všeho byl povinen souhlasit.

Kdy tedy smí Duše, úplně vypořádaná se zjeveným světem, nastoupit Cestu k nejvyššímu Náboženství krokem úplného Sebezapření.

Odpověď: Když svým povinností v Jsoucnu co nejpřesněji a nejpřísněji dostála.

Např.:

1) Manžel se nesmí odebrat do Bezdomoví, dokud nedostál povinností, které má ke své manželce.

2) Otec se nesmí odebrat do Bezdomoví, dokud se náležitě nepostaral o svoje děti.

3) Syn rozhodně nesmí opustit rodiče, kteří jsou na něho odkázáni, dokud potřebují jeho pomoc.

4) Vojín se rozhodně nesmí vzepřít svým představeným, a byť byla zbraň jakkoliv hrozná a vražedná, rozhodně ji nesmí odhodit a říci: nebudu bojovat. Neboť to by bylo sice jako z lásky, která přesto z neznalosti velkých skutečností je zahalena závojem nevědomosti, ale ve skutečnosti by to byl učiněný anarchismus, jehož následky jsou pak blouznivost, fanatismus, disharmonie a utrpení. Vojín, který se snad zaměstnává mírovými snahami, myšlenkami na Věčnost a Spásu ve svém nitru posvěceném mírem, musí nejprve osvědčit, že do krajnosti koná své povinnosti. Jen tak jej může přísný bůh války v míru propustit, podat mu obě ruce a za jeho správné a mírumilovné myšlenky a snahu „postavit zlatý most“, jej chránit a podporovat. Ne nepřítel, nýbrž dobrého přítele vidíme a máme v tomto životě v Martovi opásaném mečem.

A zcela tak jsme na tom s ostatními bohy: se svůdně krásnou Afroditou (Venuší), s umělecky skvělým Foibem Apolonem, s bojovnou Palladou Athénou, strážkyní věd, s lékařem Aeskulapem, s bohyní Ceres, s Graciemi, Múzami atd. V t-o-m-t-o v-e-z-d-e-j-š-í-m životě musíme uctívat mnoho bohů, každému z nich sloužit jeho vlastním způsobem. A j-e-n t-í-m-t-o z-p-ů-s-o-b-e-m můžeme pomocí obřadů a formalit být propuštěni z tohoto světa do Onoho Světa, kde potom budeme milovat jediného Nejvyššího Boha z Celého Srdce a žádné jiné bohy nebudeme uctívat.

Ano, mnozí bohové, které jsme v tomto vezdejším životě povinně uctívali, budou nám potom na Onom Světě přirozeně vzdávat úctu jakožto Těm, kteří dosáhli TOHO.

Po vyřízení této rušivé rozumářské vsuvky obraťme své myšlenky klidně a odevzdaně na Cestu. Vrátime se k našemu vlastnímu Cíli. To je: k úplnému Sebezapření, sestávajícímu ze dvou momentů:

- a) absolutní Chudoby a
- b) absolutní Pokory.

ad a) Co je to absolutní Chudoba?

Naprosté, radostné vzdání se toho, co nazýváme bohatstvím nebo vlastnictvím. **Úplné, radostné vzdání se celého viditelného a hmatatelného Bytí.** Nic nenazývat svým vlastnictvím, na nic nepohlížet jako na své, vyjma **vlastního těla.** Je ještě mnoho tíhy a špíny, takže jsme na 10.000 kilometrů vzdáleni od své pravé Otčiny – od jediného pravého nejvyššího Náboženství, jak to bude v další přednášce jasně vyloženo.

ad b) Co je to absolutní Pokora?

Úplné, radostné vzdání se všeho toho, co náleží k vnitřnímu bohatství. Úplné, radostné vzdání se celého myšlenkově, logicky, filozoficky a dogmaticky existujícího Jsoucna, jinými slovy: nikoho nepoučovat, nikoho neovládat, nikomu nerozkazovat a nad nikým nepanovat; naopak i sami se dát poučovat, sami se ovládat a sobě poroučet, sami se pokořovat. Žádný filozof ani dogmatik, žádný logický myslitel a vědec nemůže proniknout dále, než k hranicím Očistce. Chce-li filozof nebo dogmatik nebo vědec postoupit dál, a překročit hranice oblasti Očistce, pak se musí vzdát všeho vědění, které je jen zdánlivým věděním, a jako pokorný, nic nevědoucí jíti dále. Poznává-li toto a zachová-li se jako takový naprosto pokorně, tak může být přijat jako Svatý Žák, bez jakéhokoliv obřadu, pomocí samotného Činu.

To je **naprosté Sebeovládání**, zkoumáno a vyloženo zevně i vnitřně. První krok.

Celé milé Ego se musí stát nulou, velkou, řekl bych nekonečnou nulou. A to není ždáný trest. Tato nula, státi se prázdným a ničím, není žádný trest. Toto vzdání se celého viditelného a hmatatelného a myšlenkově poznatelného Jsoucna není žádnou ztrátou, nýbrž je Božsky Vznešeným přípravným Činem. Neboť jen mysl, která se stala bezmeznou nulou, může přijmout Bezmezno.

Dále uvedu symbolickým způsobem ještě několik příkladů, jejichž úlohou bude objasnit, jak svato – svaté jsou skutečnosti a Pravdy o úplném Sebezapření, o absolutní Chudobě a o absolutní Pokoře.

V Evangelii Sv. Matouše v XIX. kap. stojí psáno:

A jeden přistoupil a řekl jemu: Mistře dobrý, co dobrého mám činit, abych měl život věčný? Ale on řekl jemu: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý než jediný: totiž Bůh. Chceš-li pak vjíti do Života, ostříhej přikázání. Dí jemu: Kterých? Ježíš pak řekl: Nezapínejš (ani zvířata), nezczizoložíš, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, cti otce svého i matku svou a milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Dí jemu mládenec: Všeho toho ostříhal jsem od své mladosti. Čehož se mi ještě nedostává? Řekl mu Ježíš: Chceš-li dokonalým být, jdiž a prodej statek svůj a rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi a pojď a následuj mne. A slyšev pak mládenec tu řeč, odešel, smuten jsa, neboť statků měl mnoho. Ježíš pak řekl učedníkům svým: Amen, pravím vám, že bohatý nespodně vejde do království nebeského. A opět pravím vám, snázeť jest velbloudu skrze uši jehly projíti, nežli bohatému

vjíti do království Božího. A uslyševše to učedníci jeho, užasli se velmi řkouce: I kdož tedy může spasen býti? Pohledv pak Ježíš řekl jim: U lidíť jest to nemožné, ale u Boha všechno jest možné.

Tehdy odpovědv Petr řekl jemu: Aj, my opustili jsme všechny věci a šli jsme za tebou. Což pak nám bude? Ježíš pak řekl jemu: Amen, pravím vám, že vy, kteříž jste následovali mne v druhém narození, když se posadí Syn Člověka na trůn velebnosti své, sednete i vy na dvanácti trůnících soudíce dvanáctero pokolení izraelských. A každý, kdo opustil by domy neb bratry neb sestry neb otce neb matku neb manželku neb dítky neb pole pro jméno mé, stokrát více vezme a život věčný dědičně obdrží. Mnozí pak první budou poslední a poslední budou první. — Potud příklad o bohatém mladíkovi.

V tomto příkladu jsou uvedeny různé hluboké a velké Pravdy, které si každý bude vysvětlovat podle svého vývojového stupně. Pošetilec např. zde pravděpodobně objeví pošetilosti a snad se jim bude i smát. Kritik tam snad nalezne něco nelogického a bude se cítit povoláným, aby to dokázal. Moudrý však setrvá při svém nerušeném duševním klidu jsa spokojen s Nejvyšším, Nejvyššího poznáváje, uctíváje, všemu rozuměje a vše jasně vida.

Mistr Eckhart praví: „Aller stillest stau und aller lerest ist da du allerbeztes.“ To znamená naprosté Sebezapření zevně i vnitřně. „Aller lerest“ znamená absolutní Chudobu a „aller stillest“ absolutní Pokoru.

Mimořádně krásný příklad naprosté absolutní Chudoby: Diogenes rozdal všechn svůj majetek a polonahý se odebral do Bezdomoví. Ale absolutní Pokoru si ještě neosvojil.

Dovoloval si totiž velmi často vtipné, kousavé a sarkastické poznámky o druhých myslitelích. Diogenes realizoval jen polovinu prvního kroku. A co se toho týče, v tom ohledu byl dokonalý. Naprosto však nebyl vznešený a důstojný. Absolutní, sebevědomá Chudoba nestačí, neboť vede kandidáta k výstřední povýšenosti a k výstřední pýše, k sarkastickému chování. Aby ten první krok, úplně Sebezapření, byl dokonalý, musí se k absolutní Chudobě přidružit i absolutní Pokora. Ano: „Stát tu **zcela prázdný a zcela tichý**, to je nejlepší.“

Mám se snad také zmínit o příkladu svatého Františka z Assisi? Jeho slavné, upřímné zasnoubení se s Paní Chudobou je příliš dobře známé, tak jako jeho Pokora a jeho dětinsky milé chování. Byl ovšem v mnohém ohledu dítětem své doby a musel jím též být, neboť nepřítel Boha stále obchází jako řvoucí lev, hotov jsa zadávit a pohltnout beránky. Ale On (sv. František) byl tak pokorný, že mu nikdo nemohl ublížit. Kupř.: Podle ducha doby choval svůj vysoký Duchovní Ideál oděný do křesťanského roucha, což konečně není na škodu. Neboť pojmy a slova nic neznamenají. Ať se používá křesťanské, vedantské, teozofické, brahmánské či buddhis-tické terminologie, to je zcela bez významu.

Bylo však třeba Pokory k tomu, aby zůstal křesťanským mezi křesťany. Jeho Pokora však šla ještě dál: Každému knězi, kterého potkal, vždy políbil ruku. Jako nejposlednější se tu jevil On – vpravdě první ze všech.

Končím vyprávění příkladů slovy Kristovými:

„Blahoslavení **chudí**, neboť **Království Boží** je jejich.“ (Luk. VI. 20.) To je vnější Chudoba. A v Evangelii sv. Matouše V. 3. stojí: „Blahoslavení jsou **Chudí Duchem**, neboť

jejich je **Království Nebeské**.“ To je vnitřní Chudoba, jasněji řečeno: **Pokora**. Tyto dva aspekty se doplňují v jeden krásný, dokonalý celek. Nežli však tuto duchovní abstrakci může přirozená – hrubá mysl realizovat, musí projít pochody vědecké abstrakce a všemi těmi drezúrami, které právě umožňuje umělecko – vědecké vzdělání. Neboť kdo si neosvojil hrubší techniku abstrahování ve vědecké sféře, jak by se mohl opovážit provádět ještě mnohem jemnější techniku umění abstrahovat v duchovním světě? To je pro takového úplně nemožné. Ano, boháč – to je materialistická, se zemí srostlá mysl – takový boháč bude moci ještě nesnadněji vejít do Království Nebeského, než velbloud projde uchem jehly.

Nedosáhlo-li Ego žádného logického vědění, jak se může vzdávat Vědění, aby mohlo sebevědomě projevovat Pokoru? To jest nemožné. Tedy: přirozeně hrubá mysl musí nejprve projít sférou vědecko – uměleckou, ne-li v tomto životě, tak se to přece stalo v některé dřívější inkarnaci. – Někdo může sice i bez zvláštního Sebevědomí být pokorným, ale to není žádná pravá Božská Pokora, to je otrocká poddanost a nízká podlízavost.

Aby velkolepá Skutečnost a Pravda o dokonalém Sebezapření byla dokonale pochopena, k tomu je třeba vysvětlení velmi mnoha stránek a odstínů. Chci k tomu, co již bylo řečeno, připojit ještě tři otázky a krátce je zodpovědět.

1) Je zde někdo, kdo se ve svém nitru zabývá toužebnou myšlenkou: Kdyby mi tak někdo chtěl vysvětlit podobenstvím, jak to je těžké odpoutat se od veškerého vlastnictví zevního a vnitřního, abych přesně věděl, co mám dělat, jakou práci беру na sebe, až se začnu odpoutávat, a abych přesně věděl, jakou

úlohu na sebe беру. — Realizace absolutní Chudoby a absolutní Pokory je nekonečně těžká, což bylo již častěji po pravdě řečeno a zdůrazněno. Avšak bližší vysvětlení podobenstvím je toto:

Jsme připoutáni k Jsoucnu deseti tisíci živých provazů. Chce-li někdo uskutečnit absolutní Chudobu a absolutní Pokoru, musí všech 10.000 provazů zpřetrhat. To není žádná maličkost, neboť přetržení každého jednotlivého provazu je provázeno bolestným pocitem. Sto takových bolestných pocitů je asi tolik jako jedna smrt. Zpřetrhání 10.000 provazů je stejné jako stonásobná smrt.

Že tu věc líčím černěji nežli je? Ne! Jen se, milé dítě, pokus o absolutní Chudobu a absolutní Pokoru – a samo uvidíš, že mluvím Pravdu, a jestliže se to někomu nezkušenému zdá přehnané, nechť mu poslouží tento příklad.

Že v úplné sebevědomé Chudobě a v naprosté sebevědomé Pokoře žijící svatí Lidé jsou hodni největší Úcty: neboť oni zakusili Smrt na kříži a zemřeli stonásobnou smrtí. Skrze smrt vyšli ze smrti do Života, do božského Života. Proto jsou hodni největšího uctívání. Ne tak nestoudní žebráci, kteří aniž by si dříve osvojili Božskou Důstojnost, odhodi-li svou lidskou důstojnost, klesajíce hluboko do bezcharakternosti. Tyto milé bytosti budou sklízet, co zasely.

Vysvětlím těžkosti odpoutání se čili Sebezapření ještě tímto způsobem: My jsme tak velmi zaujati a zajati pozemskostí a logickou vědeckostí jako např. zamilovaný muž objetím ženy. Duch se skutečně zamiloval do substrátu májá a ztratil se v něm. Chceli se tedy Duch v muži nebo v ženě probudit k čistému Životu, pak se musí vypracovat, vyprostit a vyrvat z hmoty. To je velmi těžké. Jak těžké je zamilovanému

muži vyprostit se z měkkého, něžného, svůdně sladkého objetí své milované ženy, nebo jak těžké je pro ženu odolat takovému všemysly uchvacujícímu milostnému útoku muže – neodolatelné je panenské objetí ženy a nepřemožitelný je rytířský útok mužovy lásky –, tak nekonečně těžké je pro skutečně vědecky velmi vzdělanou mysl odpoutat se od svého vřele milovaného a těžce získaného Vědění a docela tiše stanout a zůstat pokorným, jinými slovy: odstoupit a – mlčet.

2) Druhá otázka, která má být zodpovězena, zní: kdo je větší? Kdo se honosí svým bohatstvím anebo kdo žije sebevědomě v absolutní Chudobě? Přátelé! Jako Slunce svou nádherou předstihne všechny hvězdy, tak důstojnost sebevědomě absolutně chudého předčí nádherou všechna knížata, vladaře a mocnáře všech pěti světadílů. Co se domníváš mít velkého, to je pro mne menší, než abych tím pohrdal. Nikdy nebude král tolik mít, čím Člověk sebevědomý a absolutně chudý jenom pohrdne.

Ještě dále: Kdo je větší? Věděním a rozumem se honosící vědec, filozof a dogmatik anebo v sebevědomé absolutní Pokoře žijící Člověk?? – Přátelé! Jako nějaký bůh převyšuje v sebevědomé absolutní Pokoře žijící Člověk všechny vědce, filozofy a dogmatiky. Jako bůh převyšuje je vesměs všechny. Ano, dozajista. Poslední budou prvními a ti zdánlivě první přijdou na poslední místo.

3) Třetí otázka – ze strany méně vyvinutých – zní:

Čeho se nám za to dostane, když budeme usilovat o absolutní Pokoru? Odpověď: Čím větší Chudobu a Pokoru

uskutečníme a čím sebedovědoměji to učiníme – tím větší Divy uvidíme.

Tam, kde je srdečná Láska k absoltní Pokoře, tam se začíná projevovat zázračnost jediného pravého nejvyššího Náboženství. To je skutečné projevení se Božství, o kterém nic nevíme a de facto nic vědět nemůžeme, dokud jsme se nestali chudými a pokornými.

Zázraků doprovázejících první krok je mnoho. My se však nebudeme už pouštět do jejich určitějšího vypočítávání a bližšího popisování. Pověděli jsme si toho dost a připojujeme ještě slovo Kristovo: Kdo věří, bude Spasen, a to: svým vlastním Věděním a Zážitkem.

— —

Kdo je tedy s to všechno vykonat? —
Jen Velikán Ducha.

Další kroky, jako absolutní Trpělivost, absolutní Čistota, abso-lutní Pravdivost, sama sebou vyzařující Láska a absolutní Milosrdnost, jsou ještě mnohem těžší. O nich podle potřeby v některé jiné přednášce.

Tož si vytvořte svoji Blaženost, jak se Vám líbí.

Nevyslovitelné Požehnání Klidu a Míru Nejvyššího budiž s Vámi.

(19. VI. 1911)

Seznam knih KJM:

19 svatých slov (A6)	160 str.	2000
300 hříchů lidských	219 str.	1998
Božská kázání	128 str.	????
Cesta k blahu a míru (<i>slovensky</i>)	185 str.	1997
Celo-Zemský Universální Stát	518 str.	*2020
Dve velké slová mieru	134 str.	????
Hlas Kňaza Jána Maliarika	239 str.	2019
Část korespondence s prof. Vicovským ...	149 str.	2017
Z Korespondence uč. Anny Kovaříkové ...	174 str.	2017
Len láska má tú moc	242 str.	1996
Moje kor. s Indic. králem M. Pratapem	376 str.	1997
Mazdaznan	178 str.	????
Modlitba	65 str.	1993
Moj zápas a snaženie	214 str.	1999
Mravnost	54 str.	????
Myšlenky	160 str.	????
Nauka o lásce	42 str.	2014
Od časného k večnému	140 str.	1991
Svaté pokání	42 str.	<i>není</i>
Proč je mezi ... tolik nevraživosti?	338 str.	2001
Provolání	91 str.	1998
Quo vadis Českoslovakia?	120 str.	2006
Sirota kráľom + přílohy (A6)	153 str.	2002
Slovo k Morálnej výchove	20 str.	1996
Slovo Otcovské Lásky	206 str.	????
Sulabha	310 str.	2007
Svätý trojúder	211 str.	2018
Svaté vážné provolání ... I. díl	293 str.	1998
Svaté vážné provolání ... II. díl	307 str.	1999

Svetlo k najdeniu východiska	20 str.	????
Světlo Upanišád (A6)	258 str.	2001
Tajomstvo Ježíšové	18 str.	1997
Troje svätých kázání	209 str.	1998
Tři slova k vykoupení světa	133 str.	2002
Unia Slovensko - Poľsko - Česká	140 str.	2003
Korespondence s Ingvarem Sigurdssonem	88 str.	2017
Poslední slovo KJM	19 str.	2005
Cesta k vstoupení do nejvyššího Bytí	36 str.	1999
Védská poezie	216 str.	1996

Poznámky:

rok - je uveden rok posledního známého vydání

* - zadáno do tisku

???? - rok vydání se nepodařilo zjistit